

YÜREK ÜLKESİ

Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU
Eğitim Yöneticisi
Araştırmacı Yazar

www.ridvansadikoglu.com
Instagram: @ridvansadikoglu

YÜREK ÜLKESİ

1.Baskı: Mayıs, 2021

Basım _____ :

Matbaa Sertifika Numarası :

© Copyright 2021, Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU

Kapak Tasarımı : Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU

Bu kitabın hakları

*Araştırmacı Yazar **Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU**'na aittir. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak alıntılar dışında tüm alıntılar, Kültür Bakanlığı Telif Hakları Sözleşmesi gereği yazarın iznini gerektirir. Kaynak gösterilmeden kitaptan alıntı yapılamaz; yazarının yazılı izni olmadan radyo ve televizyona uyarlanamaz; oyun, film, elektronik kitap, CD ya da manyetik bant haline getirilemez; fotokopi ya da herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.*

MUHAMMED RIDVAN SADIKOĞLU

Eğitim Yöneticisi, Araştırmacı Yazar. 1973 Diyarbakır doğumlu. İlköğrenimini Zonguldak İli Çaycuma İlçesi Barbaros İlkokulunda, Ortaöğrenimini ise Ordu İli merkez ve Mesudiye İlçesi'nde tamamlamıştır. Eğitim Fakültesi Sınıf Öğretmenliği Ana Bilim Dalı, Psikolojik Danışmanlık ve Rehberlik ve aynı zamanda İlahiyat Fakültesi mezunu olup halen Halkla İlişkiler Bölümü öğrencisidir. Pedagoji alanındaki akademik eğitim sürecini devam ettirmekte olup özellikle "İslam Tarihi, İslâm'ın sosyalliği ve insanın en önemli kutsal olduğu" konularında dinsel terminolojinin topluma yansımaları yönünde "**İnsan İnsana Emanettir**" argümanı ile yaklaşık on dokuz yıldır araştırma ve incelemeler yapmakta, bu konuda eserler ortaya koymaktadır. 1995-2003 yılları arasında Adıyaman İli Kahta İlçesi Damüstü Köyü İlkokulunda sınıf öğretmeni, Adıyaman İli Kahta İlçesi Göçeri İlköğretim Okulunda Okul Müdürlüğü, 2003-2007 yılları arasında ise Diyarbakır İli Yiğityolu Köyü İlköğretim Okulu Müdürü olarak çalışmış; eğitimcilik hayatı boyunca oturup şartları eleştirip şikayet etmek yerine elini taşın altına koyarak 'mevcut imkanları okulun, çevrenin ve öğrencilerin lehine nasıl çevirebilirim' düşüncesi içinde insan üstü bir gayretle mücadele etmiş ve bu çerçevede 2005 yılında **YILIN ÖĞRETMENİ** ödülünü almış ve 2007 yılında öğretmenlik mesleğini bırakmıştır. 1998 yılından beri yazan Sadıkoğlu'nun Eğitim alanında yayımlanmış yüzlerce makalesi ile birlikte, yayında olan "Öğretmen Olmak", "Ertelenen Hayatlar (Roman)", 6 cilt ve 3280 sayfadan oluşan "LEKÜM DİNÜKÜM VELİYEDİN" (Araştırma ve İnceleme Dizisi 1-6), "Hz Havva'dan günümüze KADIN" (Araştırma İnceleme 7, 2 cilt), "Galiba Yanlış Anladık" (2 cilt, Araştırma İnceleme 8, Makale) "DİRİLİŞ" (Roman), "Geceye Bir Güneş Çizdim (Roman)", "Kerbübelâ (Roman-4 cilt)" eserlerinin yanısıra yazara ait Kadifeden Çıgıtlar (Roman), VE KADER GAYRETE AŞIKTIR (Roman), ŞİRK İNANANLARIN HASTALIĞIDIR (Araştırma İnceleme-9, 2 cilt) , olmak üzere yayımlanmış onlarca eseri bulunan Muhammed Ridvan SADIKOĞLU yaklaşık 4 yıldır sürdürdüğü İnsan İnsana Emanettir Projesi çerçevesinde şu ana kadar 21 İl, 196 İlçe ve 3017 okul ve kurum ziyaret etmiş olup halen bu projesini aktif olarak sürdürmektedir.

İÇİNDEKİLER

Önsöz	8
Yürek Ülkesi	13
Yeryüzünün hakkını vermeden gökyüzüne el açmak	23
Hortlayan haçlı ruhu	35
Nasıl bir eğitim?	44
Bizim hikayemiz	54
Kalbimiz başka söylüyor aklımız başka	65
Yaşamayı üstlenebilmek	73
Doğurduklarının kölesi olmak	82
Kişisel vitrinlerimiz	90
Fabrika ayarlarına dönüş	100
Dava kendini doğurma davası	110
Hakikat kimin zimmetinde	119
15 Temmuz'u doğru okuyamadık	128
Ahlakın kaynağı din değil bilinçtir	137
Ortak akıl zorunluluğu	157
Bunca yatırıma rağmen neden bu haldeyiz?	176
Nitelik değil niceliğe odaklıyız	197
Kripto ilişkiler	214
Gösteri çağı	224
Anlam haritalarımız işgal altında	230
Hüznümüzün başkenti	237
Çirkinden söz ederek güzelleşemezsiniz	246
Kalp niyetin anavatanıdır	253
Biz olmadan ben olmaz	262
Bugüne kadar ne yazabildiniz	269
Açlığı doyurmak	279
Faili meçhul kötülükler	286
İnançlarının közüne davranışlarıyla üfleme	296
Kendinize uğramadan gitmeyin bu dünyadan	303
Kullan ve at	312

YÜREK ÜLKESİ

Sabahın sahibi var	321
Kul hakkı affedilmez mi?	330
Biliyorsan olmanın derdine düş	338
Kalbimizin terazisi bozuldu	346
O(sav) bile bilmiyorum demişti	356
Bilmek, görmek ve olmak	363
Zafere değil sefere memuruz	378
Yamadık dünyamızı yırtarak dinimizden	390
Varlık imtihanını kaybettik	396
Kanamadan güzelleşemezsiniz	407

*Kendimizle tanışmadan, kendimizi doğurmadan, farkımıza
varmadan, içimize hicret etmeden yani içsel yolculuğumuzu
tamamlayıp **kendimizle olan kavgamızı bitirmeden**; ariflerin
“**küçük kitap**” dediği, bir ağacın bir çekirdekte dürülüp
saklanması gibi başlı başına bir âlem olan “**insanı**” okumak; insanı
okuyamadığımız zaman da kendisi için yaratıldığına iman
ettiğimiz “**büyük kitap**” olan “**kâinatı**” okumak da mümkün
olmuyor.*

Eserin yazım aşamasından basım aşamasına kadar
desteklerini esirgemeyerek yürek teri döken
Sn **Şahane TOK** ve **TOK ailesine**,
Sn **Nurinnisa Seçil ÜSTÜNDAĞ** ve **ÜSTÜNDAĞ** ailesine,
Sn **Nuran FİLİKÇİ** ve **FİLİKÇİ** ailesine
sonsuz teşekkürlerimle...

ÖNSÖZ

*Gitme ey yolcu, beraber oturup ağlaşalım:
Elemim bir yüreğin kârı değil, paylaşalım
(Mehmet Akif Ersoy)*

İnsan yaratılışından ve bu dünyayı mekân tutmasından beri hem çevresini ve hem kendini keşfetmeye, kendini ve dünyayı anlamlandırmaya, amacı ve sorumlulukları hakkında düşünmeye devam etmiştir.

İnsanoğlunun bu arayış Freud gibi bazı düşünörlere göre “**haz**” arayışı, Adler gibi bazı düşünörlere göre “**üstünlük**” arayışı olarak adlandırılmıştır. Victor Frankl gibi bazı düşünörlere göre ise insanlığın bu arayışı en temelde “**anlam**” arayışıdır.

Aslında bütün dinler, ideolojiler, büyük anlatılar, peygamberler, filozoflar, büyük idealistlere göre de bu arayış, temelde bir **anlam arayışıdır**.

İnsanın nefsi haz ve üstünlük arayışına girişebilir **ancak** insanın aklı, iradesi, kalbi ve vicdanı son nefese kadar bu anlam arayışını sürdürürler.

Bu arayışı sağlıklı bir akledişle yürütebilen ve bu sayede farkındalığı yudumlamış nasipli gönüller **bilirler ki**; dünya var edildiği günden bu yana insanoğlunun yeryüzünün imar

edilmesi ve hayata iyiliğin hâkim kılınması gibi **iki önemli görevi** vardır.

İlk görev olan dünyayı mamur hale getirmek; yani, bütün canlıların sağlıklı bir çevrede güvenli bir şekilde yaşayabilecekleri; insanların bedensel, ruhsal, zihinsel ve duygusal açıdan tekâmül edebilecekleri yapılar, sistemler ve şehirler kurmak; bilim ve teknoloji üretmek; anlam ve değer üretmek; edebiyat, sanat ve estetik üretmek gibi mükellefiyetler iken insanın **bir diğer sorumluluk alanı ise** insanların ıslahı için çalışmak, adalet, özgürlük, ahlak ve onur arayışını sürdürmektir.

Ancak bugün; özellikle de teknolojik erklerin dünyanın her bir tarafına hakim olmasıyla herşey yoğun bir sis maskesi arkasında saklanıyor ve bizler sadece izin verildiği kadarını görebiliyoruz.

Belki de **sırf bu yüzden** yola düşmek, algı kapılarını temizlemek; satırların arasındaki beyazlıkları okumamız gerekiyor. Belki de **bu yüzden** güzele, iyiye, sevgiye yol arayan insanın, hayret ve farkındalığın kanatlarını takması gerekiyor.

Çünkü insan salt sosyolojik bir fenomen olarak kalmaz; insan olmak, kökenini hatırlamak ve varoluş imkânlarını realize eden bir yürüyüşe dönüşmelidir.

Yani bizler, geçmişimizin bize yüklediği psikolojik ve düşünsel duygu durumlarını kabullenip devam ettiren fikir ve duygu kiracıları **değil**; geçmişten gelen bu köklere bağlı

kalarak yaşayan, yüreğiyle akleden, yürüyen ve farkındalık sahibi olan bireyler olmak zorundayız.

İnsan hakkında, hayatın gidişatı hakkında; yoksullar, yetimler ve mustazaflar hakkında kaygıları olan, onların dertleriyle dertlenen insanlar yeryüzünü imar etmenin ve hayatlarına sevgiyi, iyiliği, güzelliği hâkim kılmanın peşine düşüp bunun mücadelesini verirken; para ve dünyaya ait gelip geçici hazlarla özgürlüklerinin ufuklarını karartan, böyle bir derdi kaygısı olmayan insanlar ise hayatı bir oyun ve eğlenceden ibaret görerek; duyarsız, umarsız ve kaygısız bir hayat sürüp güneşin sabah doğup akşam batması gibi gerilerinde iz bırakmaksızın kaybolup giderler.

Elinizdeki bu çalışma da yaşadığımız çağa olan borcumuzu ödeyelim, ilke ve hakkaniyet kantarına çikalım; kendimizi **fabrika ayarlarına döndürelim** diye kaleme alındı.

Fabrika ayarlarına dönelim, yürek ülkemizi inşa edebilelim ki; nefretin yerini merhamet; kinin yerini kardeşlik; batılın yerini hak; karanlığın yerini aydınlık; maddenin yerini mana; alışkanlıkların yerini aşkınlık; hüsrânın yerini gufran; küfranın yerini şükran; kabuğun yerini çekirdek; aracın yerini amaç; malumatın yerini marifet; sözün yerini davranış; rivayetin yerini riayet; tasarrufun yerini tasadduk; israfın yerini paylaşma; hırsın yerini huzur; tamahın yerini kanaat; benliğin yerini birliktelik; Kabil'in yerini Habil, hevanın yerini takva, yatağın yerini seccade; öfkenin yerini itidal alsın.

Zira işte o zaman dünyaya da eşyaya da bakışımız değişir ve kalbimiz, ilk günkü fabrika ayarlarına dönerek kan yerine nur

pompalar vücudumuza. Ne için yaratıldığımızı, bu dünyaya neden geldiğimizi, gelmenin aslında gitmenin ilk adımı olduğunu keşfederiz yeniden.

Ya da “benim” le başlayan cümlelerle kavgamız olur, taşıdığımız canın dahi **‘bize ait olmadığını’** farkedebiliriz. Bu emanet bilinci içinde içtiğimiz suyun, giydiğimiz hırkanın, ayağımızdaki ayakkabının, ağzımıza aldığımız lokmanın üzerinde dahi bir tasarruf hakkımız olmadığını farkındalığını yudumlarız.

İşte o zaman sadece kendimizi kâmil terbiye etmekle **kalmaz**, başta gençlerimiz olmak üzere diğer insanları da davranışlarımızla **“insanlık”** sofrasına davet etmiş oluruz.

Ez cümle, bu daveti başarabilmiş ve dünyanın daha anlamlı ve daha yaşanılabilir bir dünya olması için mücadele eden, emek veren, gayret eden, bedel ödeyen ve bu uğurda işkence, çile ve musibetlere düşen, yolları zindanlara, hapisanelere düşen, dahası birçoğu şehadet şerbetini içen bütün öncülerimize **selam olsun**.

Anlamın buharlaştığı, adalet güneşinin sönmeye yüz tuttuğu günümüzde, adalet, özgürlük, ahlak ve onur arayışı başlatanlara; insanlığın iyiliğe ve sevgiye odaklanması için baskı ve sıkıntılara göğüs gerenlere; **“bir toplum nasıl dönüştürülür, bir devrim nasıl gerçekleştirilir, koca bir dünya nasıl değiştirilir”** diye gecesini gündüzüne katanlara; komşusu açken tok yatmayanlara; kamu malını koruyanlara; Dicle kenarında otlayan bir koyunun sorumluluğunu hissedenlere; mazluma dil,din,ırk, renk sormayanlara; kim

olursa olsun mazlumun yanında kimden gelirse gelsin zalimin karşısında olanlara **selam olsun**.

Kendini yaşadığı topluma tanıklık etmeye ve farkındalık geliştirmeye adayanlara, ülkemizde ve dünyada birçok insanın yetişmesine katkı sağlayanlara; devam eden adalet, özgürlük, ahlak ve onur arayışının bu coğrafyadaki öncülerine **selam olsun**.

Niyet okumaya ayırdığımız enerjiyi anlamaya, yorum yapmaya harcadığımız zamanı okumaya, slogan atmaya kullandığımız motivasyonu üretmeye yönlendirme gayretiyle harf harf, kelime kelime cümle cümle inşa ederek “eleştiri” kültürü ile yoğurduğum düşünce dünyanın yansıması olan elinizdeki bu kitapla **yürek ülkenize misafir olmaya cüret etsem de; bilinmelidir ki o ülkeye huzur iklimini yeniden getirecek, hakikat ile buluşturacak, akla ve vicdana davet edecek ve ruhlardaki pası, kiri sökecek her ne varsa kalemin, kelamın ve ilhamın sahibine ait olup satırlar boyu ne kadar eksik gedik varsa da şahsıma ve nefsiime aittir**.

Hz.İbrahim(as)'e su taşıyan karınca misali; sırtımızda dağlar, gönlümüzdeki sonsuz umutla **tüm** çorak arazilerinizi yeşertebilmek ümit ve temennisıyla.

Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU
Haziran,2021

YÜREK ÜLKESİ

*Kâbe, atamız Hz. İbrahim Halil'in (a.s.) yaptığı bir binâ ise; gönül Celîl olan Allah'ın nazargâhı. Neye nazargah ve kime mekan olduğunun **şuuruyla** okumaya başlamamız gereken **ilk yer** burası olsa gerek.*

“**G**ökyüzünde bir sürü yıldız var. Saymayı denediniz mi hiç? Sadece kendi galaksimizdekileri saymanız bile **6000 yılınızı alır**. Ayrıca bunun gibi bir sürü galaksi var. Bilim insanları 2 milyardan fazla olduğunu söylüyorlar.”

Amir Khan'ın P.K. filmi **bu ifadelerle** başlıyor. Bilim adamlarının tespitiyle “**Dünyanın kâinattaki yeri, Büyük Sahra çölündeki bir kum tanesinden bir milyar kat kadar daha küçük**” diyebiliriz sanırım. Gözlemlenebilir evrenin içinde bir nokta kadar bile yer kaplamayan Dünya ve bu zerreciğin içinde de bir ülke: **Türkiye**.

Bu zerreciğin içindeki mümbit bir coğrafyanın ferdi olarak bu yazımda sevgiye, şefkate, rahmete, merhamete ve en çok adalete odaklı değerler silsilemiz içinde kronik muhalifliğimizi bir tarafa bırakmak adına bu kez olsun “**güzel şeyler**” yazmayı arzu etti kalemim. Zira aynalarımızı habire çöplüklerde dolaştırıp müzmin memnuniyetsizlik halimizin

özlemine patavatsızlığımız ile cesaret addedip, “**marifet, iltifata tabidir**” gerçeğini atladık epeydir.

Öyle ya; zihin ve gönül dünyamızı kirleten yanlışlarımızı deşifre ederek kalem ve kelimamızla buluşanları “**temiz bir akledişe**” çağırıp; “**iyi, güzel, doğru, adil ve hayırlı olanlara**” işaret etmeye çalışsak da ‘**akil**’ kelimesinin “**çözüm üretebilen kişileri**” kapsadığını **unutmamak gerekiyor**.

Evet, eleştiri kültürümün odağında “**sağlıklı akletmekten uzaklaşmak**” oldu hep.

Çünkü kendimizle tanışmadan, kendimizi doğurmadan, farkımıza varmadan, içimize hicret etmeden yani içsel yolculuğumuzu tamamlayıp **kendimizle olan kavgamızı bitirmeden**; ariflerin “**küçük kitap**” dediği, bir ağacın bir çekirdekte dürülüp saklanması gibi başlı başına bir âlem olan “**insanı**” okumak; insanı okuyamadığımız zaman da kendisi için yaratıldığına iman ettiğimiz “**büyük kitap**” olan “**kâinatı**” okumak da mümkün olmuyor.

Peki bu okumayı nasıl yapmalıyız?

Aslında *-başta kendi nefsim-* sanırım hepimizin belki de **başaramadığı** en önemli şey burası.

Zira **ordan burdan şurdan değil, kendimizden başlamak zorunda olduğumuzu**; merhamet istiyorsak ilkin kendimizin tüm yaratılmışa merhametli olmamız gerektiğini, adalet istiyorsak ilkin kendimizin her iş ve oluşumuzda adil

davranmamızın olmazsa olmaz olduğunu, sevgi dilenciliği yapıyorsak ilkin kendimizin tüm mahlukata sevgi diliyle yaklaşmamız gerektiğini **atlıyoruz**.

Arifler kâinattaki en muhteşem ayet ve kutsal olan insanı, insan kılan yegâne sırrın **gönlü olduğunu** haber veriyorlar yüzyıllardır yazmış oldukları eserlerinde. İlahi hitapla “**kullanın**” denen akli **asli vazifesine** döndürüp tefekkür nazarıyla baktığınızda hak da veriyorsunuz ‘**yürek ülkesi**’ne davet eden tüm bu yazılıp çizilenlere.

Öyle ya Kâbe, atamız Hz. İbrahim Halil'in (a.s.) yaptığı bir binâ ise; gönül Celîl olan Allah'ın nazargâhı. Neye nazargah ve kime mekan olduğunun **şuuruyla** okumaya başlamamız gereken **ilk yer** burası olsa gerek.

Bu uzun girizgahtan sonra “**niyet ettim insan olmaya**” diyerek başlayalım mı bu okumaya?

Çünkü “**niyet**” önemli. Yaradanın hassas terazisinin ölçtüğü tek şey.

Kalbimizin derinliklerinden kopup zihin duvarlarımıza çarpa çarpa dudaklarımıza ulaşan ince bir dua olsun ilkin, secdelerimizde gözyaşlarımızla çiçek açan;

“Allahım! Beni dünyaya bir böcek veya bir hayvan olarak göndermek yerine muhteşem bir yaratılışla insan olarak yolladın. Hitaplarında işaret ettiğin “**insan kalma**” mücadelede aciz, cahil ve güç yetiremez durumdayım.

Bana razı olduğun kullarının, salihlerin, sıddıkların ve rıza makamına ermişlerin ulaştığı “**insanlık**” mertebesini nasip kıl. Nasip kıl ki yeniden dönebileyim senin rızana. “

İlk adımı atıp ağyardan temizlendik böylece.

Ağyar neydi sahi?

Allah'tan gayrı olan her şey. Mal mülk, makam mevki, hırs, talep. Dünyaya ait olan ne var ise aklınızda, hepsi ağyâr.

Ne diyor arifler:

“Gönlünden ağyârı çıkarıp at ki orada Hakk tecelli etsin. **İçi tertemiz olmayan bir saraya padişah gelip oturmaz!**”

Varlığı hikmet aynasından okuyabilen insan nihayetinde farketme ki tüm okumalar kişinin nefesine dönüyor ve **dünya hayatı kendini bulmaktan ibaret.**

İşte bu yüzden olsa gerek ki söz üstatlarının deyimiyle; gönlü, sahibine mekân eyleyebildiğimiz kadar insan; orada, O'ndan gayrısını bırakmadığımız kadar kuluz. Gönül ülkesini biricik iktidarına teslim edebildiğimiz kadar da varlığımızın bir anlamı var.

Öyleyse helal rızkın hesabını, haram rızkın ise azabını vaad edenin o iktidar sahibinin rızasına talip olarak diyebilir ki; çağırarak dilin, salih amel veya insan kalabilmek halin, iman ise kalbin işi.

Ama farkında mısınız **bilmem** biz için sadece “**çağırma**” kısmında kalakalmışız. Bilmek yetiyor sanıyoruz. Olmak semtimize bile uğramıyor artık.

Bu yüzden olsa gerek ibadetlerimiz bile kör topal, kırık dökük ve yara bere içinde.

Gecenin bir yarısına kadar tv veya internet başında vakit öldürerek uykuya kurban ettiğimiz, ne söylediğimizi bile anlamadan sadece ‘**borç**’ niyetiyle kıldığımız namazlarımız; ömrümüzü temizleyecek ama ‘**ihtiyacından fazlasından geçtik**’ asgarisini bile vermemek için kırık takla attığımız zekatımız; bırak iftar vaktine kadar sabretmeyi uykudan uyanır uyanmaz bir gıybet, bir haram nazara feda ettiğimiz oruçlarımız; ruhundan bile bihaber olduğumuz kelime-i şهادetimiz; kapı komşumuz açlıktan kıvrılırken, akraba(ları)mız bankalara kölelik yaparken turistik bir gezi haline getirdiğimiz umremiz; “yemeğinin kokusuyla dahi komşunuza eza etmeyiniz” nebevi ikazına rağmen aç, yoksul, yaşlı, hasta, gebe düşünmeden envai çeşit sofralarımızı sergilediğimiz sosyal medya hesaplarımız; tevazu peçeli kibrimiz, bizi yiyip bitiren hırsımız, ihlas libaslı riyamız, paçalarımızdan din akarken(!) ahlaktan nasipsizliğimiz de hep bu yüzden maalesef.

Kin, nefret veya acziyet üzerinden vicdanını susturamayan akıl en sonunda nefsanî bir ‘**erdem**’ icat ederek onu yoldan çıkarmayı başarıyor bir şekilde. Şeytanın soldan saldırılarına

karşı bir şekilde direnssek de sağdan gelenlerin karşısında yıkılıyoruz böylece.

Nefsimize uydukça da dünyevileşmiş aklımız Rabbimize yakın olduğumuz vehmi içinde rahatlariken vicdan(lar)ımızın da sızlaması **imkânsız** hale geliyor ve arzın beşerî dertlerinden arşın ulvi tefekkürlerine uzanamıyor; dilimizden düşürmediğimiz vahiyle dirilemiyoruz.

Bu nedenle de gök gürültüleri addedeceğimiz dünya musibetleri ardınca gelen rahmet yüklü yağmurlar yürek ülkemizde sevgi, şefkat, rahmet, merhamet ve adalet yeşertmiyor; aksine her emeği kırıp geçiren '**tufan**' halini alarak namazımıza, orucumuza, zekatımıza, haccımıza ve artık hemen her yılki umremize **rağmen**; etrafımıza sevgi, saygı, nezaket, hak, hukuk, şefkat, merhamet ve adalet yaymak bir yana kırıp geçiriyoruz bu var olması gereken değerleri.

Duamızı nasuh bir pişmanlıkla edip ağıyardan temizlendik diyelim.

Peki bitti mi? Hayır tabi ki!

Harama nazar etmeyen; bakışıyla dahi incitmekten korkan; başkasının ayıbı, kusuru, hatasını ve dahi gözündeki çapağı görmek yerine kendi gözündeki dal budağa, yanlış ve kusurlara odaklanan, emredilenle meşgul olan; nimet olarak verileni külfete çevirmeden Rabbin yaratma kudretini seyre dalan **bir göz lazım** sonra.

Başka?

Abdest nurunu zayii edecek işlerden uzak duracak; yetim başı okşayacak, ihtiyaç sahibinin elinden tutacak; düşmüşe kol kanat gerecek, yolda kalmışa hami olacak, fukaranın karnını doyuracak, kimsesizin kesi olacak kısacası dünya hayatında etrafındaki herkese cenneti inşa edecek **bir ele ihtiyacımız var.**

Yalandan, gıybetten, dedikodudan, incitmekten kaçan; hakkı tavsiye eden; zikirle, ilimle, güzel sözle, hiçbir şey bilmiyorsa bile sükut ile meşgul **bir dil sonra.**

İlim ile abdest almış **temiz bir akıl**; üstü açık, kirlenmemiş, görüp akledebilen ve tanımasa bile dil, din, ırk, renk, mezhep, cinsiyet gözetmeksizin her yaratılmışın yarasıyla kanayabilen ve o yarayı sarmayı görev addeden **bir vicdan** da olmazsa olmazımız.

Ne kaldı geriye?

Kendisine cennet verilmese ve buna layık olamasa **dahi**, elinden iyilik yapmak, mahlûkata faydalı olmaktan başka bir şey gelmeyecek veya cenneti garantilese **dahi** oraya girerken yanındakine yol verebilecek; kötülerden olmaya kabiliyeti olmayan; bir tacir zihniyetiyle ne sevabı cennet arzusuyla işleyecek, ne günahattan cehennem korkusuyla kaçacak; cennet ve cehennemin tek sahibine duyduğu sevgi ve o sevgiden mahrum olma korkusu ile istese de günah işleyemeyecek,

istemese de her halini ibadet zevkine bürüyecek **bir gönle** ihtiyacımız var artık.

Ama **“akıllı”** bir gönül olmalı bu. Cehalet engelini aşmış, feraset kapısını aralamış, basiret nasibine ulaşmış, marifet şerbetini yudumlamış olmalı.

Dünya için yapıldığı hissi veren en sıradan işlerini dahi **“Rabbim beni görüyor”** idraki içinde sağlam ve halis niyetle ahiret azığı yapabilecek kadar akıllı olması şart çünkü.

Yarın huzura vardığında azığı olmayana bir şey verilmeyeceğini, azığına güvenenin halinin bile harap olacağını; bu nasipdârlıkla aldığı her nefese layık olamayışının hüznü, hakkını veremeyişin ezikliğiyle iki büklüm olacak; yaptıklarına karşılık bir mükâfat beklemek edepsizliğine düşmek bir yana; iyilik yapabilenlerden ve hayırda kullanılabiliyor olmanın mükâfatların en büyüğü olduğunu bilerek bu pişmanlığına şükrünü katık edecek kadar **“akıllı”** olması lazım üstelik.

Yanlış bir iş yapan gördüğü zaman, **‘Rabbim bana verdiği nimetleri ona vermiş olsaydı belki de o benden çok daha iyi bir insan olurdu; onun imtihanı bana verilseydi belki de ben ondan daha beter bir hale düşerdim’** diye düşünerek, karşılaştığı herkesi kendisinden daha iyi bilecek; yine bir başkasının yanlışına vakıf olduğu vakitlerde, **‘şayet bu kusur bende de olmasaydı onu bu insanda görebilmem mümkün olmazdı’** şuurunda; bir başkasında gördüğü her yanlışta

kendisinde düzeltilmeye muhtaç bir hal olduğunu fark edecek, kâinatta en ufak bir noksan göremeyecek kadar **kâmil olma derdine düşecek** şuurla yoğrulması da şart bu gönlün.

Kendisini bu bakışla daima kötülerden bilecek; **“kötülerdenim”** şuurunun iyilerden olmaya uzanan yol olduğunun, kötülerden olmaya aralanan kapının **“iyilerdenim”** zannına kapı açacağına da farkında olması lazım bu gönlün.

Başına bir musibet gelmediği, hastalık yahut dertle sınanmadığı, elinde ona ait olduğunu sandığı her şeyle imtihan edilmediği vakitlerde **‘acaba ne hata ettim ki Rabbim beni kendi halime bıraktı’** korkusuyla yüreği titreyecek; kendisine bir nimet kapısı açıldığı vakit **‘yoksa iyiliklerimin karşılığı bu dünyada mı veriliyor’** tedirginliği ile ödü patlayacak kadar da uyanık ve diri olması gerekiyor bu gönlün.

Yaratılmışlara nasıl muamele ediyorsa yarın hesapta da kendisine öyle muamele edileceğinin farkında; ancak yarın bana iyi muamele etsinler muhasebesi ile değil; **güzelin yarattığına çirkin muamele edilmez** bilinci içinde **“insan kalma çabasını”** kendisine mülk, yüreğine yük etmesi de gerekiyor ayrıca.

Evet evet... Bugün zulüm karşısında susan dilim ve bir türlü yerinden doğrulamayan ellerimin yarın aleyhimde yapacağı

şahitlikle mazluma yardım etmek yerine ona vermeye çalıştığım aklımla da yüzleştirileceğimin bilincinde olarak; bu gözü, eli, kulağı, ayağı ve nihayetinde gönlü kelimelerin gücünde mi, tesbihlerin tıkırtısında mı, gafletin kucağında mı, arifin sükutunda mı, aşıkların nazarında mı, gecelerin koynunda yahut da gündüzün keşmekeşinde mi inşa ederim bilmiyorum.

Ama **kendi adıma** bulamadıkça huzursuz, olamadıkça mahzun, bazen bulmak diye bir şeyin olmadığını bilmekle, bazen olmak diye bir şeyin sonunun olmadığını sezmekle şaşkın; her şeyin içimizin dışındaki başka bir yerde bulmayacağımı anlayacak kadar dolanmış biriyim kendimi bulma yolculuğunda.

“**Mazeretleri azaltmayan bilgi, ilim değildir**” düsturunca kim bilir diyor aklım; rahmet bu belki de... Cahilken talime, suçluyken tövbeye, zalimken adalete yönelebilmek.

Öyle ya rızkın en basit tanımı bedeni besliyor, en geniş tanımı ise ruhu. İşte o an gökten inen yağmurun bedenin ihtiyaç duyduğu rızıklara vesile olmasına benzer şekilde İlahi hitap da ruha gıda oluyor belki de. Kendini bulabilene **selam olsun**.